

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^a
BARCELONA.

PERIÒDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 16.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LOS JOCHS FLORALS.

[Pas a la llengua d' Aussias March! Viscan los Jochs Florals! Tothom hi corra, tothom hi tira, tots los jovenets volen ser amichs dels Srs. Mantenedors lo cual es inútil perque aquest any diu que hi haurà molta imparcialitat.

Los poetas tenen un sens fi de discussions sentimentals, artísticas y literarias: l' un es romàntich, l' altre realista, aquest es molt arcaich, lo de més enllà caballeresch... etc. etc. y no n' hi ha cap que estiga content de lo dels altres. L' un vol lo català que ara 's parla, l' altre 'l català dels sigles tretze o catorze, aquest es de las aa, aquell de las ee... y aixís successivament, sens esperansas d' arribar may a una avinensa general.

Molts varen comensar a escriure clar y bonich... pero que hi farem!... per l' ambició de guanyar un premi, avuy escriuen d' una manera que la majoria dels catalans no 'ls entenen. Ho sentho perque Aussias March escribia al estil del seu temps y no pas usant la literatura de deu sigles endarrera.

Disputant en lo Café, en lo Teatro, en reunions particulars y en los pórtichs dels edificis públics y fins al mitj del carré passa 'l temps que un no s' en adona y a última hora tot son pressas.

D. Pere llegeix una poesia a D. Jaume y aquest l' escolta ab indiferencia; pero fent ab lo cap variadas mostrars d' aprobació; després quant s'ha llibrat de sa presencia exclama:

—[Ves quinas cosas d' escriure! Y donchs las reglas que no serveixen per res?... y la estética, y la construcció de la cosa? Pot ser si que ab sas estranyesas ha cregut deslumbrar al consistori!.. Jo al menos faig uns estranys que deixan tonto.

D. Jaume arriba a casa seva: 's tanca en un quarto y comensa a llegir apassionadament una trentena de poesias més llargas que la quaresma y que total no diuen res. Aixó si: en totas hi surt en Felipe V ó algun personatge que de tant sentirse a cantar ja deu ser més sort que una campana.

Truca la minyona a la porta...—Senyoret... miris que ja son a taula.

Al cap d' un rato diu la Mamá:—Vamos vamos Jaumet, l' escudella 's refreda ja llegirás després.

A l' últim la familia s' assenta a taula sens haver obtingut cap resposta.—[Que fa 'l noy.. que no vé? pregunta en fi lo Papá alsant la vista del diari... y rosegant una crosteta perque ja li han tret lo plat del davant. [Ditxosos Jochs Florals!

—Y bueno pobret, déixinlo escriure... respon la seva jermana que es una senyoreta de disset anys y 's diu Ofelia. Al sentir la resposta tant los papás com lo jermá petit que es tenedor de llibres, esclatan una gran riallada y acaban per cridar...

—Jaume... Jaume...

Aquest compareix donant grans mostrars de mal humor, s' assenta ab una revolada, desplega cremat lo tovalló y avans de menjar bufa desafortadament tot quant li presentan.

Lo menjador es espayós y está ben decorat. En la paret s' hi destacan uns cromos representant escenas de cassa, y 'l bufet de fusta blanca ab vihuets negres y prestalles tornejats, conté botellas de Champagne, copas de cristall y dos jochs de vaixela que encantan.

Lo dinar segueix lo seu curs y reina gran silenci fins a las postres.

Llavors truncan, s' obra la porta y compareixen tres ó quatre jovenets més que també fan versos.

Un d' ells es l' Emilio. Aquest sempre troba bo tot lo que escriu en Jaume y de vegadas passa algun ratet al costat de l' Ofelia sa jermana. Pél veinat diuen que aquesta te deu mil duros de dot sens contar una torreta que li va deixar un tio...

L' Emilio no creu del tot lo que diu lo veinat puig la seva mare sempre esclama [se diuen... tantas cosas! ab tot, l' home sempre rumia y acaba ab aquesta oració: Es una pena no saberho de cert; y cada dia agafa 'l bastó y 'l sombrero y s' en va a casa del seu amich Jaume ahont los dos enrahonan y trovan injustos als mantenedors dels Jochs Florals perque may se recordan d' ells.

Y reunintse cada tarde ab cinch ó sis companys mes, ahont cada un d' ells ja somia fer reina a la seva promesa, allí peroran, discuteixen, critican, escriuen y fan 'l sabi.

Ve 'l dia de la festa, lo local ahont aquesta se celebra s' ompla de gom a gom, si bé jo no hi he estat may, puig patir calor, empentas y trepitjadas per sentir malament y de lluny una poesia que l' endemà ja podré llegir impresa, no es cosa que m' engresqui ni molt menos.

Pero; Quants desenganys no 's reben aquell dia!

Hi ha home que pateix encara molt més que jo per Nadal al veure que no hi tret la grossa...

Inútil es dir que 'l Jaume y l' Emilio no han tret res. [Ca barrell!... Al menos han errat de cent punts....

[Que hi farém! será per un' altra vegada.

Aquella nit a casa d' en Jaume hi ha reunió.

Lo saló está ple de senyoretas y 'ls jóves passejan amunt y avall sens poder acabar de pahir lo mal humor que 'ls corseca.

Ab tot se dona una mica de concert casulá y acabat se llegeixen las poesias carbassejadas que allí son estrepitosament aplaudidas, lo qual sempre consola una mica.

L' endemà de la festa, al menos tenen lloch cinquanta ó xexanta reunions d' aquesta especie.

En ellas 's dona un bon *ambigu* y després se diu mal dels poetas que han sortit premiats.

L' un s' ho feya escriure, l' altre es un traidor que ensenya 'ls treballs dolents y 's guarda 'ls bons pels Jochs Florals, l' altre vá fer un regalo als senyors mantenedors etc. etc... en una paraula tothom hi diu la seva y 's guarda l' esperansa per l' any vinent.

Al cap d' una temporada surt lo tomo de poesias y [que val a dirho tot? Hi ha anys en los quals aquest tomo deixa molt que desitjar.

La posteritat dirá millor que nosaltres quins foren 'ls bons y quins los dolents é insulsos.

MIQUELET.

HISTORIA DE UNA LLAUNA.

Aprended flores de mí lo que va de ayer a hoy.

Vaig neixe (aixó ja ni cal dirho) vull dir que vaig neixe molt caya (y no es per alabar-me).

Llisa com la butxaca de un contribuent, y més lluenta que las xapas dels municipals. [Si 'n feya de goig! Cada dia nous pretendents; no obstant vaig ser preferida a n' al Sr. Titus llaune bastant recomenabable sobre tot en objectes de fira. [Pobre home! Avesat a juguinass no se 'n podia avenir, veyentme honrar la seva pobre botigueta. [Qué 'n vá cremar de gresoladas projectant y prenent midas! Mes perfidia mata la cassa; vá triunfar, y féu de mi una banyera.

Ja terminada, crida a tota la gent del veynat, dia de gloria per l' artista.—[Ay filla qu' es monal deyan las donas. Los homes,—bravo, bravo; y uns y altres me tocavan. Lo meu constructor no necessitava parents y propagant més que 'l *Malagueno*, lográ vendrem a uns grans senyors per conreu de la familia. Ocupaba un dels millors departaments de la casa y tenia criats que 'm cuidavan.

Senyoretas que no miran gaire prim, penetraban al meu fondo bastant primas (de roba).

[Ditxas del mon que passéu mes aviat que un duro fals, que aviat fugireu! Lo temps va desilustrarme, y feya tres cosas. Los amos me sustitubiren deixantme a recó. Los ratolins me feyan servir de hipódromo. Fins que un dia veig venir al senyoret tot atrafegat, m' agafa, y en pocas horas quedo convertida en una corassa digna de competir ab la del capitá Manaya. Vaig ocupar un dels millors carruatges de la cabalgata del Gavi-lan! [Qué n' estava de content! Pero al sent demá tornava a jeure olvidada del ingrát que tant se desvetlla-va adornantme. Allí m' hauria corsecat, si la seva mamá, dona compasiva y poch amiga de trastos, no hagués procurat utilisarme.

Lo fill de la seva bugadera prengué possessió de mí. Era un xicot aficionat al art dramàtic, frísaba per lluirme y joh fatalitat! m' inaugurá en lo *Trovador*.

Allò vá ser la mar. Nos van grito de mala manera.

Avergonit com es de suposar y ab tota la furia de un artista desairat me l'ensa lluny de sí, acabant la funció com lo rosari de la Aurora.

A rió revuelto ganancia de pescadores, diu un adagi y té rahò. Mentres los uns feyan barrila, un tramohista m'estava pulint per tres pelas.

Altra vegada al Carnestoltes, pero ab més mala sort que l'any anterior: res de luto ni carretela. [Alternativas de la vida] Un mascaron de Rambla, m' deslluia sent l'objecte de la mofa de tot mon. Allò de:—Qui t'ha enganyat? Millor li estava al difunt y altres xistes per l'estil eran un foch granejat. Vingué la nit: y 'ns retirarem a casa, dibent ell: «M'hi divertit, vamos, hi fet la mèva brometa.» Ja satisfet, volia l'ensar-me; pero la seva dona l' deturà dihent:—No la l'ensis que 'n farem una torradora. Dit y fet.

Ab la resignació de bona espanyola vaig encaminar-me al sacrifici del foch com havia anat avans al de l'aygua. May tants agasajos m'ha fet pingu com en aquesta situació: 'ls fillets del amo enfilantse sobre la taula feyan puntetas per agafarme, la minyona obrint uns ulls com a taronjas, filaba si 'ls amos m'acababan de vuidar.

Mes tot lo hó s'acaba. Després de alguns anys de sopas y bacallá, vaig envellir, convertintme en trasto inútil.

Premiaren los meus serveys l'ensantme al carrer. Encare tremolo recordant las caricias que m'prodigavan los carruatges pelonejantme ab las rodas. Quan ja mitj trosejada creya terminar la existencia ab aquell suplici, vaig ser recullida per uns marrechs y després de fer trompis disputant per de qui seria, se m'jugaren a eara ó créu.

Eran las déu del demati y tant bon punt tocá la primera batallada fillets meus quina gangal Van ferme un regalo de cops de pedra que m'van deixar blava. Llavors vaig comprendre, que celebraban la resurrecció y vaig dirme:

—Cosas d'Espanya! Quina culpa tinc jo de que 'ls jueus matessin a Cristo? Acabada la gresca (perque 'us dihe que feyan la seva brometa) van rumiar que en farian de mi quan un bordegas xato, de cabell roig y cargolat digné:—Noys, lliguemla a la cua del gos de la terraire y ja veureu quina barrila que farem!

Lo gos era de aquells que encare no veuben aixecar una mà ja guillan. Arrenca a corre, jo tant punt tocava a terra com a un altre puesto.

Lo pobre animal volguentse despendre de mi, girava 'l cap fins a la cua y ab lo mateix gesto li donava jo tant gran trompis al nas, que empenia la marxa novament ab més rapidés. Al cap de algunas horas me trobava sola y ribentme de mi mateixa.

Poca estona vaig disfrutar la soletat. Un gueto més lleig que el no tenir quartos, va estrenyem ab sas engronades mans. (Qui déu ser aquest feligrés? Me 'l filo, y reconech a n' al senyor Titus autor de ma primera forma. De moment volia dar-me a coneixe; pero meditant penso:—No li digas res. Encare fora capás de renyarte veyente tant abandonada: fem muixoni, y aconhortada a tot vaig ser la segona notabilitat de l'launer de las joguinas.

Vull dir que m'va transformar en embut; me dugueren a una taberna; l'amo era guapo, rich y jove; al veinat abundavan las criadas y no volguen saber los xistosos dialechs que sentia, mentres a raig fet m'atipavan de vi, que casi no podia engolirho.

Tant va 'l cantí a la font que per fi s'trenca. Ab tantas vegadas de entrá y surti de la boca dels porrons vaig esmolarme y desauiciada de tots los llaunés millensaren al carré.

A grans mals grans remeys! Recullida altre cop, me sembla que s'alegrarán bastant quan sapigan la mèva posició actual.

No més puch dirlos qu' es molt elevada. Soch tota una corona y adorno 'l front de un rey... de pessebre.

PERE POBLADOR.

UN COP D'ULL A LA COMEDIA.

La Nena de 'n Riera y Bertran estrenada a Romea es lo que se 'n diu una nena de una casa de senyors. No hi busquin la més petita xocarrería com y tampoch cap d'aquells rasgos atrevits que algunas vegadas caracterisan a un poeta dramàtic.

Tota la pessa es senzilla, plana, suau, tranquila y sossegada. Es una noya mostra 'del talent especial del seu autor, que no bat las alas com aquells aucells que tant aviat rasan la terra com se aixecan enlayre fins a perdre 's per entre mitx dels núvols: no es com lo sol que a través de la nuvolada tant aviat brilla espléndent, com segons siga l'espessor d'aquella fa gala de tots los tons de las mitjas tintas: la Nena es una jogina, sense complicacions d'argument, sense rellén en los tipos, sense rasgos de un 'pronunciat sentiment, y no obstant distreu, entrete y deleyta.

Gala Placidia s'titula una tragedia que ha escrit Angel Guimerá, que més que una tragedia es un poema epich dialogat. Jugan en l'obra sentiments nervuts, personatjes nervuts, hi palpita un dialech vigorós;

y no obstant no poden vence tantas bellas de tant bona mena una fatal inexperiencia dramática.

[Quina diferencia entre la poesia lirica y la poesia dramática]

En aquella se distingeixen y s'aprecian los més insignificants perfils de la forma: en l'última l'acció, l'moviment ho absorbeix tot. Alguns cops faltas de forma imperdonables en una poesia lirica passan desapercubidas en l'escena. Altras vegadas un moviment, un crit, un gesto, supleixen ab ventatje llargas tiradas de versos. Casi sempre trossos de poesia de un mèrit retòric indiscutible en l'escena resultan esllanguits y soporíferos. Comparin un quadro delicat que vist de lluny no s'apercibeix y una decoració escènica magnífica que vista d'aprop no s'entén. Posin cada cosa a la seva deguda distancia, si volen apreciarlas.

Per xó Gala Placidia, deleitara sens dupte molt més al qui la llegeixi que al que miri representarla. En ella del poeta lirich hi es tot; del poeta dramàtic no hi ha més que un germen, l'intenció y algun quadro com lo final del segon acte.

Això no vol dir que l'autor tinga de desmayar en sa carrera. Com a primer pas es un pas de gegant lo que dona ab Gala Placidia. Per dirho en una paraula: existeix lo poeta, falta l'mecànich: existeix la concepció, falta la finura de las pessos perque engranin y funcionin.

Tal es lo judici que podem fer de una obra, estrenada per altra part, ab merescut aplauso, en lo teatro Principal la nit del dilluns últim.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Malgrado haberme fatto parlare per l'adroguiere dil cantone e di habersi impegnato quel regidore de la pancia grossa e de i pantaloni corti, che credo si chiama Sr. Fontana-rotonda, non signore, la Maria non entrará piu in casa. E una ragazza que li soridenno troppo le orecchie e il giorno meno pensatto tornarebbe a gli andate. Voi altri miei signori ya avrete un po di paciencia, fino che lo possa trovare un escritore degno di voi e della Esquella de la Torratxa.

Questa settimana tampoco ha mancato il solito estreno al Liceo. Jovedi ci fu la rappresentazione della Favorita, ópera semi-seria cantabile e ballabile. [Per Baccio] veramente si conosce che il Sig. Donizetti era un huomo molto comé cale.

Aveva affidato la parti di protagonista la Sig. Pozzoni. —Mágar!—direte tutti voi altri—l'habrá fatto benne. [Lei] escriadassá così encantevolmente il papiere d'Amneris! Dumque vi habete tagliatto di mezzo a mezzo, perche questo sonno fighe d'un altro paniere. A Leonor non li vale far gimnástica, estirarsi i capelli e far forse gaghotte, non signori, per reuscire bene in questa parte ci vole cantare benino, e così... non ragionam di lor ma... tira al dret noy. In soma, e davelo peccato che piaccia tanto a la detta artista dar gusto al público cridando molte volte come si patisse di reuma, così in vece di dirse la Favorita di un re apena, apena po considerarsela come la d'un conte e di un conte di mezza fortuna.

Ha rappresentato il suo cicotto, Fernando ben enteso, l'Espartero dei tenori, come lo chiamaba la Maria. Ecco un paio che in la parte d' enamorado a tretto fabe d'oglia. Il público non s'aspetaba tanto, così l'hanno applaudito molto. Nel terzo atto, quando stá crematto delle ciapes e tira per i morri dil relá collana e la ciarlascha, ha lasciato tonti a tutti. Anche nel ultimo atto nel spiritu gentil e nel duo col la Pozzoni ha sembratto un cicotto de quindici anni. Non so come la sua moglie che dicono e tanto gelosa li permete grapejare di quella maniera. A me m'ha piaciuto davelo, e così non posso far meno di cridare come tutti [Bravo Naudin].

Il re, quel re così baconi, dos d'ori de la classe, correva a carico del Sig. Moriani. Nel aria e duo con Leonora y fino nel concertante cio e quando il clero li tira i pedacetti al sole, a'estatto a bella altura. E veramente, sensibile che babbia fra il público alcune malevolence che non li permettano godere bene dei suoi trionfi; pero non obstante di questo nel finale del atto terzo quando Fernando l'hi a movutto quel gran chivari perche l'hi haveva amagatto il huovo, allora tutti si sono mesi d'acordo e l'entusiasmo a stato unanime.

Mi pare impossibile che i suoi colegui (parlo di quelli dil re) non abbiano procurato mai untare a gli autori per fargli acomodare la facenda in maniera di che non faceseno un papiere così ridicolo, ancora pero che ben pensatto non vieni di aqui, perche aci come aci, loro anno fatto a tutti come l'aso d'ori.

Ai poveri bassi sempre gli toca in tutte l'opera ballare con la piu brutta. Il jovine Meroles questa volta debba representare al vecchio padre Baltasare e come si questo non fosse abbastanza debe estarsi sempre con la palmata ó le descipline in mano dando a doso a tutti. Ma, pero, doppo tutto non lo fa mica male, Meroles e un cantante che subito diventerá un artista di primo cartello.

Il resto di cavallieri, dami, pellegrini, frati e ballerini etc. etc., si sono portati come verdadiieri majadieri. A proposito del ballo, sapete che la musica dil maes-

tro Patetas, l'autore di l'Omaggio e di quella celebre Editta, e molto maguerina. Quasi mi atravirei a dirvi che ogni volta che si suona il Donizetti debe pigliare male di panica di non pottere scappare di la sua tomba per prohibire una cosa simile.

Goula che faceva volare i colombi, merita anche tutto il mio aplauso. [Bravo! caro Maestro, bravo! Non fate caso di quelle falangi di trompetti dei gli ultimi pisi che applaudiscono solo gli effetti di relumbrone; lasciate li stare li che piu tardi saranno tutti con voi.]

E ecco la rivista de la Favorita; ma non posso finire senza racontarvi una storiella che c'e ne per llogarni cadire.

Domenica scorsa era annunciata la terza rappresentazione della Favorita; pero di repente la Signora Pozzoni s' a meso amallata.... Amallata jeh? lo quale motivo che dovessi ritirarsi la sopra della ópera. Subito si andó a casa del tenore Sani per fari Gli Ugonotti, ma anche Sani era amallato. Aveva mangiato dei dolci e gli avevano fatti chuchi. Doppo si fu a trovare a la Signora Fossa, e lei non aveva il Barbiere in gola e non voleva fare la Traviata senza prove. In somma, che non ci fu altra funzione che il due atti dil Barbiere per la Sig. Ricci!!!!!!! [Povero Rossini!!! Cosa habra fatto a quella impresa per tratarlo così? E come si non fosse assai, il Sig. Cantoni fece il Lindoro, che dipu dil solito s'aveva purgato per la matina e aveva perduto la chiave desde il mezzo di. [Dio, Dio, Dio! non potteti immaginari may della vita un cancané piu extraordinario in Teatro. Il marchesi de gli ochi di pogli ha rimas-to amagatto tutta la notte sotto il furto del apuntatore.]

[Qu'escándalo! Disgraciati soci, vi compiasgo; credo che cuando sarà finita l'estagione avresti tutti ribassato la pancia.]

Adio miei signori e sempre servo di voi vostro affectionatissimo

PEPINO.

LA CRIADA.

Desde un poblet de montanya una noya a ciutat ve, tonta, negra, mitj ximpleta, sens saber fer casi res: busca casa, prompte 'n troba, treballant guanya quarteta, s'espavilla, apren de viure y poch a poch s'instruix. Y tenim que una xicota que ab prou feynas feya 'l pes, es avuy una criadaeta que s'presenta a tot arreu: del ciatell l'hi han tret la llana y s'aplica ja tant bó, que la filla de montanya mitj senyoreta s'ha fet.

Ja s'fa trajes d'indiana bons, bonichs y baratets y pe'ls diumenges te roba que, vaja... [Dén n'hi doret!] Te nuvi que la festeja... pero 'l muda cada mes, perque com te bona planta may l'hi faltan pretendents.

Pentinada y curiosa fentse pas ab son meneig, surt de casa a fer las compras cada dia al matinet. Al arribar a la plassa ja la esperan assistents, ja la voltan las amigas, minyonetas de servey.

Totas juntas mouhen greca explicantli 'ls seus secrets, mentres los sorjes rondéjan fent ganyotes y rihent. Anant d'una part a l'altre ompla al fi tot lo ciatell, pren la marxa y torna a casa a comensa 'ls seus quefers.

Baixa a la font tota los vespres, no per l'aygua, pe' l'promés, y passa garlant mitj hora, mentres lo cantí esta en fresch, surt sols cada quinze dias, mudada ab lo vestidet més bó, que en son bagul guarda plegat cuyadosament.

Lo promés passa a buscarla, si ella no l'va a busca a n'ell; passejan una estoneta com dos tendres colomets y després a mitja tarde, quan ja no saben que fer, se deixan caure al Cassino a riure y bellugá 'ls peus.

Aquesta es l'alegre vida que la criadaeta té, fins que troba algun bon home que d'aquell estat la tréu. Y llavors la pobre noya que de montanya vingué, acaba moltes vegadas fent un bonich casament.

C. GWA.

ESQUELLOTS.

Lo dia 12 del actual comensan las eleccions de Ajuntament.

Aquí a Barcelona, deixant apart al Sr. Renju y á un parell de regidors, designats per la sort, tots los demés s'hi quedan. Inclús lo Sr. Fontrodona.

Ab aixó ja 'u saben los electors.

Sobre tot busquin gent de pés, sino la balansa estaria desnivellada.

Y á propòsit del Sr. Fontrodona.

L'altre dia un amich meu que fá de cansaladé, exclamava:

—Quan veig concejals del tamanyo de D. Ignasi, comprench perquè l'Ajuntament celebra las sèvas sessions en lo saló de....cent.

Un quènto electoral. Encare qu'és antich, es digne de ser conegut.

Hi havia un candidat que oferia quaranta duros pèl vot.

Un elector vá acceptarlos, vá comprar un tocino y deya á la sèva dona:

—¿No véus? Aixís podrém menjar diputat tot l'any.

Ja s'han publicat los pressupuestos municipals.

En ells hi trobo una partida, que la veritat, me sembla una partida un xich....serrana.

¿Quan dirian que gasta l'Ajuntament per material de las oficinas del municipi?

Trenta mil quatrecentas pessetas, ó sigan á la vora de 17 duros cada dia.

¿Comensin á comprar ampollas de tintal

Ja ha sortit, per últim lo tomo de *Cansons ilustradas* de Apeles Mestres.

En ell lo nostre amich hi derrama dugas de las sèvas habilitats; la xispa com á dibuixant, l'humor poètic com á escriptor. La ilustració y la lletra, fillas de una mateixa mà, hi están y brillan en lo tomo á la mateixa altura. Nosaltres que particularment l'hi hém donat ja la enhorabona, no desitjem sino que tots vostés puguin donarli també.

Al efecte farán lo favor de arribarse á ca 'n Lopez ab tres pessetonas y demanar lo tomo de *Cansons ilustradas*.

Tè més de doscentas planas de gran tamanyo, un paper bó y una impressió clara y elegant. Hi ha tres cansons posadas en música autografiada per en Pepet Rodoreda; y 's convenserán de qu' en Lopez es un editor, que dona sempre molt més de lo que deuria.

Lo nou governador ha sorprès tres ó quatre casas de joeh.

M'agrada que no deixin jugar!

Pero dupto que puga lograrho.

Y á propòsit. ¿Vol fer una bona agafada?

Vagi á totas las administracions de loterías.

S'hi jugan molts quartos y s'hi arruinan molts famíllas.

Un tal Sr. Madrazo ha demandat á la *Filoxera* de injuria y calumnia.

Un pagés deya:

—No sé: m' sembla que aquest Sr. Madrazo deu ser algun cep, quan la *Filoxera* l'ataca.

Al carrer de Ronda, cantonada al de San Gil, uns fulanos ván robar un cotxe.

L'amo vá descubri'los, y vá portarlos á cala Ciutat.

Avants s'anava al Hospici ab cotxe. Are fins s'hi vá á la presó.

La juventut católica ja ha celebrat los Jochs Florals.

L'acte vá tenir lloch en un dels patis de l'Universitat.

La música vá tocar una mazurca, titulada *A oscuras*.

Aixís m'agrada: al menos que sigan franchs los *oscurantistas*.

Sembla que al últim será desviada la riera de 'n Malla.

Fins que 'u vegi no 'u creuré. Tè massa influencia aquesta senyora, perquè sense més ni més la desvihin.

Jo m'recordo que temps endarrera necessitava una recomendació poderosa pèl alcalde y no la trobaba.

—¿Vols una recomendació? van dirme. Dirigeix-te á la riera de 'n Malla. Fins are s'ha rigut de tots los Ajuntaments.

Desde janer de 1875 fins avuy han sigut cridats al servey de las armas 375 mil homes.

Cuantes solteronas, exclamarán:

¿375 mill jjo no n'hi trobat ni un!

A la presó dias endarrera vá haberhi gavinetadas.

¿Sembla impossible!

En un establiment de seguretat, baix la vigilancia continua del escarceller, dels seus ajudants y de la guardia, es més fácil que hi entrin ganivets, que no una sombra de moralitat y ordre.

Vá ser delinguda una dona acusada de haverse'n endut de una botiga de robas, tres pantalons.

Y deya un tranquil:

—Ja 'u veyeu mestresa, aixó de voler dur las calsas, no es tant cómodo com sembla.

EPÍGRAMAS.

Lo reverent pare Tell
després de haberse crosquit
un pollastre, un llus fregit,
dos ànecs y un bon tortell,
á predicar se'n vá anar
demostrant ab molta ciencia
ab enginy y ab eloquencia
qu'era molt bó dejunar.

F. Ll. y B.

Que innocent es, diu en Guin
la sèva filla Teodora;
més si algú que fá l'hi diu
respon ell fent lo cap viu:
—Fá quinz' anys qu' es llevadora.

F. Ll. y B.

Tot serio deya en Somorsa
á n' al taberné Agustí:
—Dom un patricó de ví
y fes que me 'n donguis força.

F. Ll. y B.

QÜENTOS.

Un metje s'havia tornat espiritista exágerat.

Un amich seu ho extranyava.

—Sembla impossible deya, que una persona ilustrada com ell cregui aquestas cosas.

—Home ¿quinas cosas?

—Aixó de que 'ls morts surtin y enrahonin.

—Pues aquí está 'l quid. Aquest metje s'ha fet espiritista per satisfer las ganas que té de conversar ab la clientela que ha enviat al altre barri.

¿Cosas de nens!

¿No es veritat que las criatures tenen devegadas sortidas molt bonicas?

Una nena demanava melindros á la sèva mamá que prenía xocolate.

Manera d'apoyar la sèva súplica:

—Mira, mamá, l'hi deya, quan tu serás xica jo també te 'n donaré de melindros.

Després d'un de delicat un del broch gros.

Anava un pagés ab un burro, ó millor dir lo burro del pagés s'havia quedat atascat y no volia seguir endavant en cap de las maneras.

Prop de la carretera hi havia un camp de bitxos.

—Mestre va dirli un marxant, ¿voleu que 'l burro camini?

—Si, respon lo pagés.

—Passéuli un tros de vitxo pèl darrera.

Lo pagés cull un vitxo, 'l parteix pèl mitx y segueix lo concell al peu de la lletra. Al sentir lo burro la cohi-sió apreta á corre com un dimoni.

—¡Altó!... xool... crida 'l pagés perdentlo de vista.

Al últim, com iluminat per una idea salvadora, fá ab si mateix lo que ha fet ab lo burro y 's llença á escape darrera d'ell.

Un coronel de un batalló estava trist perquè sabia que 'ls seus subordinats de soldats en amunt, tinents y capitans murmuravan d'ell.

Un dia que 'l batalló estava format en linea de parada, posantse al frente exclamá:

—Se m'ha dit que alguns de vosaltres esteu descontentes de mi. Siguenme franchs y qui tinga res que dir que 'u diga francament. Lo qui estiga descontent de mi, que s'adelanti.

En un moment tot lo batalló en pés se posa á marxar.

Lo coronel, veyent que ha fet fiasco, tot perturbat, roig de ira y de vergonya exclama:

¡Altó!... Arl...

Una senyoreta que toca horriblement lo piano, á un jove:

—¿Vol que toqui una romansa?

—No, avants, ha de deixar que jo toqui un' altre cosa.

—¿Qué tocará?

—¿Qui, jo?

—Si.

—Res, tocaré 'l dos.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

A dalt d' un tot de Calella
y per primera vegada
vaig veure la tres ansiada
que m' sembla una maravella.
Son prima dos m' extasiaba
com també son moviment
y en aquell mateix moment
jo crech que dos hu'm tornaba.

PAU SALA.

II.

Es ma primera una lletra
ma segona també ho es,
quan alsas los ulls en l'aire
lo tres invertit véus bè.
Lo tot es lo nom d' un home
que visqué ja fa molt temps.

DIAMANT.

SINONIMIA.

Entra á dins d' aqueixa tot
que hi ha en Pau tot assentat
y veurás que tot un plat
de sardinas per fe arros.

TITELLA Y C.

ENDEVINALLA.

Só cosa que als nens agrada:
no so persona y tinch ma
per quaresma surto sempre
y en tenen hasta los santis.

GALLIGANS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Suplir los pichs ab números que sumats horisontal, vertical y diagonalment donguin una suma igual á 15.

A. FORTUNY.

TRENCA-CLOSCAS.

Te l'hi posat.

Ab aquestas lletres formar lo nom d' un poble de Catalunya.

LA BOCHA Y C.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horisontalment digan la 1.ª ratlla lo que hi ha en las monedas; la 2.ª un producto químic; la 3.ª un poble y la 4.ª lo que no n'hi ha gaires de bons.

AIXORANSUT.

GEROGLIFICH.

Q. I. F.
A. I. K.
O. V. A. F.
A. I. VIT.
E. L. L.

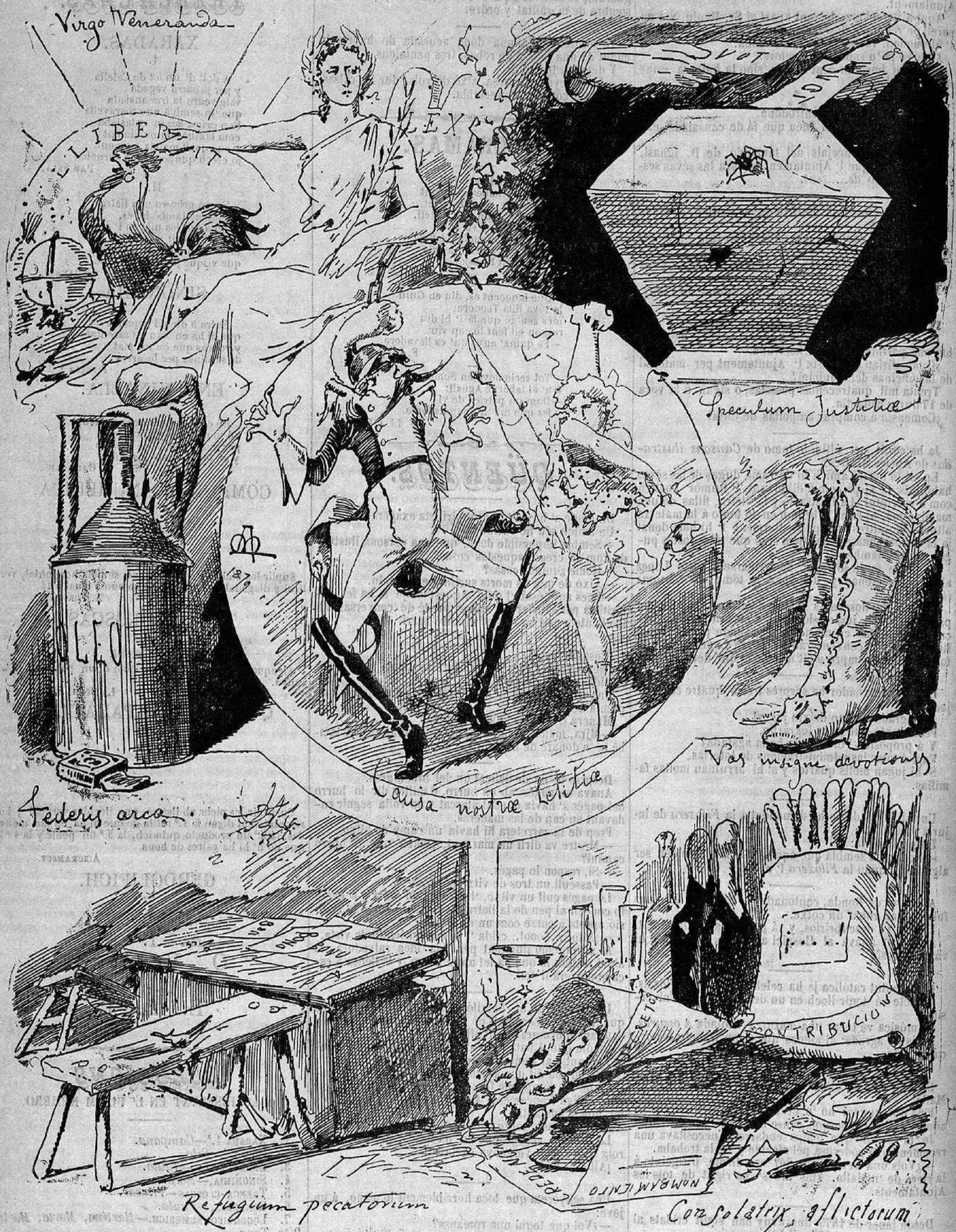
AIXO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Campana.
2. IDEM 2.ª—Sila.
3. ENDEVINALLA.—Taula.
4. SINONIMIA.—Mora.
5. TRENCA-CLOSCAS—Vilasar.
6. CONVERSA.—Paula.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICO.—Martina, Marta, Maria, Rita, Tana.
8. GEROGLIFICH.—No sempre lo millor es lo mes bo.

LO ROSARI DE L' AURORA.

Lletania del sigle XIX.